

Pomladanska.

Kdo gre z mano v zelen gaj?

Radost tam izvira!

*Pesmi krasne kraljič Maj
na piščalko svira.*

*Kdor ne gre, ta dober ni,
pesmi lepih ne dobi!*

Kdo gre z mano na poljé?

Tam kraljica divna

*cvetke trosi, koder gre,
gleda v gnezda skrivna.*

*Kdor gre z mano, ptičk, cvetov
lahko vzame si domov!*

Kdo gre z mano pod nebo,

ko spe ptičke v gnezdi?

*S sveto svojo Bog rokó
zvezdo vžiga k zvezdi.*

*Pridi, kdor si Bogu zvest,
eno dam ti izmed zvezd!*

Nesi zvezdo si domov,

naj ti v sobi sveti!

*Gledal bodeš kras cvetov,
slišal ptičke peti.*

*Sad na vrtu izmed vej
prosi te: Utrži, jej! —*

Fran Žgur.

ENGELBERT GANGL:

Fantje od fare.

(Dalje.)

Grogec.

Grogec — hm! Tako-le za veliko pest ga je bilo. Morda malo več, ampak rokomalh bi ga lahko pobasal v malo obilnejšo vrečo, ako bi ga srečal kje za deveto goro.

Grogec pa bi bil rad velik, ah, velik, kar se da! Velik kakor zvonik, kakor dimnik, kakor hišna vrata ali pa vsaj kakor oče.

Kakor oče!

Pa gre Grogec, gre in obuje očetove škornje, obleče očetovo suknjo in očetov klobuk si povezne na glavo, da mu zdajci zdrči preko ušes, nosu in oči. In si misli: „Na vas grem! To me bodo gledali — velikana!“

A bilo je mnogo truda, preden se je pridrsal s težkimi škornji do hišnega praga. Temveč je bilo truda, ker mu je klobuk zakrival oči, da je videl pred sabo temo. I, seveda umejemo, da ni mogel videti niti praga niti zaprtih vrat, zato pa je butil z glavo ob vrata, da se mu je nekaj zablskalo pred nosom.

„Grogec, kar lepo ponižno postoj!“ si je mislil. Z desnico je potegnill klobuk z glave, z levico si je otipal nos, z zdravo pametjo pa je dejal: „Boljše je, da sem majhen in cel, nego da bi bil velik in razbit!“

In tako čaka še današnji dan, da leta lepo počasi dvigajo njegovo rast.